

En nom de la llibertat de consciència es va agreujar els sentiments religiosos dels espanyols; en nom de la justícia social i del benestar de l'obrer es va provocar una crisi econòmica; es van declarar inviolables els drets individuals i va estar constantment en vigor la llei de defensa de la República; es va proclamar inviolable i sagrada la vida humana i fóra trist de recordar el tràgic balanç dels morts que varen caure durant el bienni pels carrers i per les places, per les viles i pels camps d'Espanya.

Es natural que es provoqués la reacció. Però, encara, després de la reacció ha vingut la contumàcia, la persistència en la mateixa política, que en octubre de l'any 1934 va culminar en aquell moviment revolucionari en el qual coincidiren els mateixos que estan avui coaligats.

Es que han rectificat? Evidentment, no. N'hi ha prou veient com es presenten. Fa pocs dies, en Largo Caballero, en una conferència deia: Jo no em penedeixo de res, jo no tinc res que rectificar. I encara afegia algunes paraules, que jo vull retreure, perquè són significatives, per a fer-nos càrrec de la situació present: «Declaro paladina-ment—deia—que antes de la República nuestro deber era traer la República, pero establecido este régimen, nuestro deber es traer el Socialismo, y cuando hablamos de Socialismo no nos hemos de limitar a hablar de socialismo a secas, hemos de hablar de *socialismo marxista, de socialismo revolucionario*.» I després d'insistir en aquesta tesi, deia que ells volien tot el poder polític, i que havien d'aconseguir-ho com es pogués, sense limitacions de cap mena. Es a dir, que com a finalitat, es proclamava la mateixa, la implantació d'un socialisme revolucionari, i com a mitjà, la violència.»

(J. Ventosa i Calvell)

(Acabará)

Front Català d'Ordre

CIRCUMSCRIPCIÓ DE GIRONA

Josep Ayats Surribas
 Carles Badia Malagrida
 Jaume Busquets Norat
 Joan Estelric Artigues
 Lluís H. de Larramendi